

Votar per dignitat

Vicenç Relats

Periodista i membre del Secretariat Nacional de l'ANC

A la memòria dels estimats mossèn Joan Batlles i del doctor Rafael Velasco

Arribem al final de la tan decisiva i complexa campanya del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre escandalitzats com no ho hem estat mai en els 40 anys que fa que vivim en aquesta suposada democràcia. Perquè si mai ens ho havíem cregut, aquests darrers 15 dies hem pogut constatar cruament com de lluny d'una democràcia real és aquest Estat espanyol governat pel PP de Mariano Rajoy, que ha tret sense cap mirament la seva cara més autoritària i dictatorial. No acabaríem de relacionar totes les indecències que han perpetrat contra les institucions catalanes, contra els seus governants legítimament elegits, contra els alcaldes i servidors públics que s'han posat al servei de la lliure expressió del poble i contra tota mena de ciutadans de carrer que hem vist violats els més elementals drets bàsics universals d'expressió, de reunió, de participació... i tants d'altres.

Sabem prou els disbarats que s'han executat per via judicial i policial al dictat d'un govern que se salta tota separació de poders i la legalitat que tan diu defensar, obsedit en la defensa d'una imposada unitat d'Espanya que sap inexistente, que impedeix que es pugui discutir políticament. I el més decebedor és constatar l'alarmant complicitat amb què ha comptat del PSOE-PSC i de Ciudadanos, que han deixat ben clar fins a quin punt la seva concepció de l'Estat espanyol és genèticament hostil als catalans, que no hi tenim cabuda, si no és al preu de rebaixar-nos fins a renunciar a existir.

ALLAU DE DETENCIONS I AMENACES

Després del l'allau de detencions indiscriminades, amenaces de tota mena i de l'estat d'excepció *de facto* a què ens han sotmès, contestades amb la revolta pacífica pròpia d'aquest país –que tant els irrita, perquè la volen tumultuosa–, només faltava veure la maldat venjativa amb què es persegueix fins i tot en el patrimoni i la vida personal els responsables organitzatius del 9-N –el president

Mas i les conselleres Rigau i Ortega, el conseller Homs i cinc col·laboradors més– per haver impulsat allò que els demanava el poble que els havia votat. És simplement espèrptic, és el món al revés.

Aquest Estat decadent i incapaç de perseguir la corrupció, el delictes veritable i de vetllar pel bé comú, s'entossudeix amb totes les forces –policials i tot, “ja por ellos!”– a combatre l'exercici de la democràcia i de la llibertat. Certament, l'Estat espanyol és un transatlàntic carregat de demofòbia que avança imparablement xulesc contra l'escull d'un naufragi segur. Constatar que hi ha hagut presos polítics com Josep Maria Jové, de les Franqueses, declarant emmanillats i veure guàrdies civils cofois d'haver capturat milions de paperetes de vot en una impremta de Bigues i Riells, talment com si haguessin aturat la pitjor banda de criminals, és una imatge que no és presentable als ulls de persones que s'estimen la democràcia i la llibertat.

Aquesta és la resposta testosterònica que sap donar l'Estat espanyol a les reiterades reivindicacions d'emancipació nacional plantejades des de Catalunya, sempre pacífiques, que s'han formulat des del carrer i les urnes i també del dret i del revés a les institucions espanyoles, que no han fet més que respondre-hi amb negatives al diàleg i amb menyspreu.

Per això diumenge que ve els demòcrates d'aquest país no podem fer altra cosa que acudir a les urnes prohibides que hi pugui haver, per més amenaces i forces d'ocupació que ens enviïn per demostrar-nos un cop més que ens tracten com a terra de conquesta. Perquè aquest referèndum convocat pel govern català té el suport de la majoria absoluta parlamentària independentista conformada per voluntat popular en les eleccions amb més participació celebrades en aquest país –les del 27-S del 2015– i amb reiterat suport al carrer. I encara que se n'estranyin alguns, portar a terme allò que la ciutadania reclama no és cap delictes sinó una obligació.

La majoria àmplia d'aquest país que reclama votar perquè sap que el conflicte català només es pot resoldre a les urnes cal que hi acudeixi. A votar el que bonament plagui a cadascú respecte de la independència de Catalunya: sí, no o en blanc. Sabent que la neutralitat no existeix i que no es pot no votar, si no es vol ser còmplice del pla inquisitorial de Marino Rajoy i dels que li fan el joc. Perquè no hi ha cap arma per defensar la democràcia com anar a votar. Sense por, pacíficament i amb un somriure. Amb convicció democràtica i amb la il·lusió de poder construir un país just i lliure.

BÉ I AVANT

'Sargento Piolín'

Joan Foguet

Periodista

El sergent Escalante (qualsevol semblança amb la realitat és fortuïta) està emprenyat. S'ha quedat sense permisos. A més, fa una setmana bona que és en un vaixell. Parat, això sí, però es mareja igualment. En Bermúdez, el caporal *catxondo*, se'n carda. Escalante està fart de parlar amb la dona per WhatsApp. Sergent de la Guàrdia Civil, quasi 20 anys de servei. Va començar a treballar en anys de plom, quan es resava perquè no et toqués destí al nord peninsular. Escalante s'avorreix.

El Port de Barcelona és un dels pols econòmics del país i referent en el transport de creuers. Però ara és famós per Piolín, el famós canari groc de la Warner. I és que la Guàrdia Civil ha desplaçat milers d'efectius a Catalunya, i un dels seus contingents ens vigila des d'un vaixell que porta pintat un Piolín gegant. Del Port de Barcelona a Granollers sembla que quedi lluny, però són 44 minuts per la C-33 o 54 minuts per la C-32. I Piolín que busca qui l'estimi.

Tenim un 'Sargento Piolín' que ens vigila. És la metàfora de la força d'un estat que ha caigut en el ridícul més perillós

La conya sobre el Piolín és còsmica. A les xarxes socials, als diaris, als dinars amb cunyats. Arreu es fa conya del Piolín. Escalante té un cosí de Huelva que li fa broma al grup de cosins al WhatsApp i li diu *Sargento Piolín*. Molta conya, sí. Però el cosí estava aquest dilluns acomiadant cotxes de la Guàrdia Civil que marxaven a Catalunya al crit de “¡A por ellos!”.

Tenim un *Sargento Piolín* que ens vigila. És la metàfora de la força d'un estat que ha caigut en el ridícul més perillós, allà quan no tens vergonya, allà quan saps que ets al toll i que només t'importa endur-te la presa. Pot semblar naïf perseguir webs, paperetes i cartells. Però representants del govern català han dormit a presó i han declarat emmanillats. Ens fa molta gràcia, el Piolín, però l'amenaça és real. El sergent Escalante és un servidor públic i rebrà ordres. Segurament tindrà més ganes que menys de complir-les. Enfront del Piolín siguem sensats. Enfront del ridícul més bèstia siguem temperats i estiguem als nostres llocs. Sense organització no hi ha idees, deia Gramsci, i la idea de la votació, que és la democràcia en si mateixa, ha de reeixir.

Si això fos una història de *pel·li* del cap de setmana al final tot s'arreglaria, i el sergent Escalante baixaria del vaixell, s'acostaria a les Drassanes de Barcelona i buscaria un col·legi electoral. Entraria. Es trauria el tricorni i votaria (encara que no fos català, deixeu-me, que és una faula). I llavors sentiríem allò de: “*Sargento Piolín, vota!*”.

L'1-0 a Parets: la llei del silenci

Antonio Molina

Regidor de Sumem Parets

Des del cercle de Podem Parets, ens veiem obligats a explicar els fets polítics que envolten l'1 d'octubre per la manca d'informació i claredat de l'equip de govern del nostre municipi a l'hora d'afrontar uns fets d'enorme transcendència política per al poble de Catalunya. Fa unes setmanes, Sumem Parets, juntament amb el NOPP, vam presentar una moció per demanar a l'equip de govern que es pogués votar amb normalitat el proper 1-O. Tot i això, se'ns presenta un informe jurídic que la declara contrària a la Constitució i, per tant, no subjecta a la llei. Més tard, el dimarts 19 de setembre, som convocats a una junta de portaveus. En aquesta reunió, se'ns transmet la decisió de l'equip de govern (PSC i PDeCAT) de desconvocar el ple i totes les reunions oficials i es fonamenta en un informe del cap de la policia que alerta de la perillositat de realitzar aquests actes municipals pel risc per als càrrecs electes. A la pregunta del nostre portaveu a la reunió sobre “què passarà, doncs, l'1-O, senyor alcalde?”, li responen “en aquesta casa no es parlarà pas del referèndum”.

Volem expressar el nostre total desacord en les maneres

de fer del nostre alcalde, les del “café per a tothom” i que “la meua cadira no trontolli el més mínim”. Altres alcaldes socialistes han donat la cara en ambdues direccions –tot facilitant, o no, les urnes– i per això ens trobem obligats a fer comparacions. Amb absoluta legitimitat, l'alcalde de Granollers ha decidit no posar les urnes l'1-O, cosa que no compartim políticament, però que respectem per la coherència de la seva postura amb la del seu partit i la defensa d'un procés emparat en la Constitució per desbloquejar la situació a Catalunya.

Aprofitem l'ocasió també per denunciar el paper repressor que està desenvolupant el govern del PP i la criminalització de la política i la violació dels nostres drets fonamentals. No hi cap en un demòcrata no permetre reunions, com tampoc incomplir la Constitució, la mateixa de la qual se'n parla tant ara, de forma sistemàtica: té tothom el dret a un habitatge digne? No es va modificar a l'estiu del 2011 per anteposar els nostres drets fonamentals al pagament del deute exigint des d'Alemanya? Denunciem la incapacitat política dels governs, tant de l'Estat com de Catalunya, en la cerca de solucions. Tant el PP, com el PSOE, com la nova CiU independentista han estat els protagonistes d'una història massa llarga. Hem madurat com a societat i ens mereixem una Constitució que faci evolucionar el Pacte del 78 i el repartiment de molts dels seus privilegis. Tant els catalans com qualsevol altra comunitat autònoma han de poder tenir la llibertat de decidir el seu encaix territorial i el seu model d'Estat.